

MIÐVIKAN

feigdartúrur í 1920

Her í Anstruther í Fife lógu teir og riggaðu til

Tá ið komið var til Kirkwall á nátt var slottið á leiðini besta ýtið

av tí allar myrkasta, og so hendan grúiliga ódn.

Ókunnugir vóru vit eisini. Hinir umborð høvdu aldrin verið har fyrr. Eg hevði einaferð í ungum árum verði í Ellivíkini, sum liggur norðan fyri Kirkwall. Tað sá illani út, men vit máttu bliva við at krússa. Eg visti frá míni fyrru vitjan eitt einasta kennimerkið har um leiðir. Tað var eitt gamalt slott, sum stóð har í víkini.

Hetta slott var serliga stórt. Tað segðist, at tað hevði 365 verilsir, so hetta var eitt gott ýti. Sjálvt um tað var myrkt, so sást onkur ljósglæma í vindeygunum.

So bleiv ankrað, bæði akkerini vóru nýtt, og keturnar stóðu á tambi.

Tá ið tíðin var gingin nakað út á náttina stakk vindurin upp í út-

nyrðing norðan, so nú kom alt at standa á stýriborðs ketu. Stormurin var tann sami, og tað var alt í einum roki. Nú slitnar stýriborðs ketan, men bakborðsketan helt til alla lukku.

Endiliga kom dagur. Ongan høvdu vit bátin umborð, og vit fingur flaggið á stong, men tað kom ongin maður umborð. Har máttu vit so liggja tann dagin, og ein maður mátti alla tíðina standa og pumpa.

Dagin eftir var veðrið batnað. Tá kom bátur at borðið, og so fingur vit samband við land.

Eg bað um at fáa ein bát út at toga okkum inn. Eisini spurdi eg um beding, men har var ongin beding, so har gjørdist onki.

Eg roknaði so við at kunna tetta lekan, um vit fingur sett bátin á land. Vit sóu umleið, hvar ið lekin var.

Hann var niðri í botninum, niðri við kjalarborðið frammi í lugarinum.

So kom ein bátur út og tók okkum inn í havnina. Vit settu so Pride of Fife upp við keiuni, har vit roknaðu við, at tað fór at fjarða so nógv, at vit fingur hann at standa turran, og vit kundu sleppa til lekan. Men tað vísti seg ikki at bera til. Alla tíðina máttu vit framvegis pumpa.

Eva Pother fór á land

Har lógu vit so í nakrar dagar, nú komu nakrir menn úr Suðuroy niður til at keypa skip, sum hoyrði heima í Kirkwall. Tað var føstulávints leygardag, at teir fóru avstað við skipinum.

Skipið kallaðist Eva Pother, og skiparin var Mortan í Mýrini, hann var beiggi Palla í Mýrini.

Pride of Fife var eitt líknand skip sum Coralía

Teir fara so út seinnapart leygardag og skuldu sigla skipið suður til Aberdeen til umrigging. Eva Pother hevði bara siglt við frakt, so teir skuldu gera nakað við skipið.

Men tá ið teir eru komnir nakað áleiðis, nú kemur um kvøldið ódn á teir av landsyninngi. Teir venda við aftur og sleppa sær inn aftur í Kirkwall. Men tað blívur so tjúkt í kavarokið, at teir sigldu skipið á land.

Vit vóru ikki allir komnir á fótur føstulávints sunnumorgun, nú róp-ar á dekkinum hjá okkum. Nú er tað skiparin á Evu Pother, og hann biður okkum vælsignaðar koma at hjálpa, tí teir høvdu siglt skipið á land.

Ein mátti verða eftir hjá okkum at pumpa, og hinir fóru. Skipið lá so stutt frá Kirkwall, at vit kundu ganga út hagar. Samtíðis fingur vit orðnaði fyri, at vit fingur ein sleipibát at royna at fáa tikið skipið út aftur.

Vit komu so út, og nú liggur skipið nærmast turt. Vit gingu so uppá skipið. Har gjørdist einkiuttan, at vit kundu royna at fáa barlastina hjá teimum yvir borð. Hon var nøkur tons av sandi.

Vit hildu, at hetta var nokkso løgið føstulávintsunnudags arbeiði,

at standa og lempa sand allan dagin! Men tað gjørdi vit so fyri at hjálpa tað sum vit kundu.

Jú, tá ið so flóðin kom aftur, eydnaðist at fáa skipið út aftur. Hesin togbáturin, sum lá uppankraðuruttanfyri, fekk sett á og togað skipið leyst.

Eva Potter kom í øllum góðum til Føroya. Hon var bygd í 1878 og var 92 brt. Men hetta hevur neyvan verið eitt gott keyp, tí longu í 1924 var hon seld til Niels J. Mortensen til upphøggingar.

Komandi partur

Trupulleikarnir hjá Andreas vóru ikki av við hesum. Tað ringasta var eftir, nevniliga ferðin til Føroya.